

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Ereleden: Hr. B. Guys
Hr. en Mevr. P. A. Bosman
Mevr. H. v. d. Linden

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en Abonn. Dovenetelweg 57a. Den Haag tel. 68.45.41.

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

nadruk verboden

15e jaargang nr.42

2 juli 1971

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

U weet reeds, dat wij ook niet alles weten en dus fouten zouden kunnen maken. En daar u zelf heden het onderwerp kunt stellen, denkt u hierover natuurlijk zeer zelfstandig na. Wat zal het zijn?

B L A C K O U T

U kent waarschijnlijk allen de black-out-techniek, zoals deze gebruikt wordt in theaters. Hier betekent dit het uitslaan van het licht juist op het ogenblik, dat een situatie zijn hoogtepunt bereikt.

Een hieraan herinnerende vorm van black-out komen wij vaak tegen in het normale leven: Het aantal keren, dat u op een gegeven ogenblik alle herinnering verliest aan een gebeuren, ook al eist dit misschien slechts enkele minuten, komt per mensenleven gemiddeld rond 6 keren voor.

Je bemerkt dit gemeenlijk niet eens. Eerst wanneer de blackout wat langer duurt en hierdoor een kenbare gaping in het geheugen ontstaat, zal men dit opmerken. Men spreekt, wanneer de betreffende periode langer is, van amnesie en probeert de mogelijke oorzaak te ontdekken.

In vele gevallen blijkt de oorzaak een overbelasting van het zenuwstelsel te zijn, waarbij de mens een situatie niet meer aan kan. Het gevolg is, dat de actie mogelijk voortgaat, doch dat deze in het bewustzijn niet meer wordt geregistreerd. Ook wanneer men door omstandigheden komt tot een daad, die sterk indruist tegen eigen gevoelens en besef, treedt dit geheugenverlies op: De mens komt mogelijk wel tot de verwerpelijke daad - volgens eigen oordeel -, maar zal zich deze niet meer herinneren en soms zelfs zijn omgeving, mogelijk zichzelf, tijdelijk uit het bewustzijn bannen.

Dan is er nog het onderbewustzijn, waarin, zoals u weet, de skeletten van eigen leven en de gehele familie zijn opgeborgen. Wanneer een van die skeletten voor de dag dreigt te komen, ontstaat eveneens een blackout. En dit zijn dan vooral de kortere blackouts, waarop ik zo even reeds doelde.

Er zijn in de wereld echter nog heel wat meer verschijnselen, die mij persoonlijk aan een blackout doen denken, ofschoon de verschijnselen hierbij uiterlijk van enigszins afwijkende aard zijn. Het zijn voornamelijk deze verschijnselen, waarvoor ik in het kader van het door u gestelde onderwerp uw aandacht wil vragen.

Het zal u wel zijn opgevallen in het leven, dat je met vele mensen geen contact meer hebt en geen werkelijk debat kunt aangaan, zodra het gaat om een punt, dat deel is van hun werkelijke overtuiging.

Wanneer je b.v. tegen een christen zegt, dat het niet historisch vaststaat, dat Jezus werkelijk geleefd heeft, kan hij hierop niet kennelijk bewust en redelijk reageren. Hij zal veelal niet eens kunnen begrijpen, wat je met je argumenten probeert te zeggen.

Wanneer je een islamiet zegt, dat, gezien de omstandigheden en gegevens, slechts een klein deel van de koran werkelijk uit Mohammeds' mond schijnt te stammen, terwijl, gezien de opvolgingsgeschillen, die na zijn dood optraden en de afwijkende versies, die de eerste 20 jaren daarna de ronde deden, een vervalsing zelfs heel waarschijnlijk is, zo zal ook hij niet in staat blijken te begrijpen, wat u wilt zeggen. Hij zal reageren, alsof u zijn geloof aanvalt en voor historische elementen van uw betoog doof blijken te zijn.

Een mens gelooft iets. Dit is voor hem zijn zekerheid en op deze zekerheid bouwt hij zijn gehele leven op. Wanneer iets, wat met zijn innerlijke gevoelens van zekerheid in strijd is, naar voren wordt gebracht - hoe goed gefundeerd dit ook moge zijn en heel wat beter dan de door mij gegeven voorbeelden - zo zal hij dit eenvoudig niet kunnen verwerken. Hij verkeert in de onmogelijkheid dit geheel te verstaan en te begrijpen en zal zich vaak op enkele details van het gestelde werpen. Hij is eenvoudig psychisch niet in staat toe te geven, dat hij ook maar beseft, wat dit alles impliceert.

Eerst na langere tijd kan een dergelijk mens, mits er zichtbare stoffelijke bewijzen worden aangevoerd, langzaam meer open staan voor het gestelde. Een bekend voorbeeld van een dergelijk gedrag is de bekende engelse arts dr. Lister.

Lister was eens een zeer beroemd chirurg. Toen Pasteur voor het eerst met zijn sterilisatie theorieën op de proppen kwam, reageerde deze Lister als volgt: Ik heb deze dingen nog nooit gezien (bacteriën), dus kunnen zij ook niet bestaan. Deze apotheker is waanzinnig.

Waarbij onmiddellijk moet worden opgemerkt, dat deze zelfde man enkele jaren later op een zeer royale wijze een amende honorable heeft gemaakt. Maar op het ogenblik, dat hij het eerst kennis nam van de nieuwe gegevens, betekende dit voor de chirurg, dat door het gebruik van septische instrumenten en het niet ontsmetten van zichzelf, hij voor vele gevallen van overlijden bij patiënten aansprakelijk was. En dit was voor hem eenvoudig niet aanvaardbaar. Hij was eenvoudig emotioneel niet in staat de argumenten en bewijzen van Pasteur te volgen en te begrijpen, zodat hij enige tijd

diens grootste tegenstander was.

Ik geloof, dat men in uw wereld meer van die dingen kan konstateren. Wanneer wij b.v. te maken krijgen met onszelf, degenen, die geloven in spiritualisme, spiritisme, occultisme en alles, wat daarbij behoort, zien wij overal rond ons dergelijke reacties.

Want wat gebeurt er? Deze wereld is opgebouwd op redelijke concepten, t.m. voor de mens. Deze redelijke concepten zijn op hun beurt ondergebracht in een systeem van logica, van redelijke samenvoeging en afleiding, waarbij oorzaak en gevolg controleerbare waarden dienen te zijn.

Verder eist men de onder gelijke omstandigheden herhaalbaarheid van **fenomenen**, omdat men meent alleen zo de werkelijke oorzaken daarvan na te kunnen gaan en aan te kunnen tonen. Maar in het kader van het occultisme liggen de zaken anders:

Je hebt ook hier wel degelijk te maken met waarneembare fenomenen. Maar dezen zijn niet controleerbaar en vaak ook niet herhaalbaar, daar zij afhankelijk zijn van zeer vele omstandigheden, die moeilijk of niet controleerbaar zijn. Een voorbeeld van een dergelijke moeilijk te controleren factor is het gemoedsleven van het medium of personen, die bij het ontstaan van het fenomeen een rol spelen. Dan is er de sfeer in de omgeving, die eveneens een grote, soms zelfs bepalende rol kan spelen.

Ondanks deze betrekkelijke oncontroleerbaarheid van de fenomenen ontstaan vaak gevolgen, die sprekend en zelfs overtuigend kunnen zijn. Laat ons een bekende naam in dit verband noemen: Caycy(?).

Dit Amerikaanse medium werd zeer bekend door de vele medische adviezen, die hij verstrekke en de vele genezingen, die hij tot stand bracht. Deze man heeft, dit is door medestanders toch wel redelijk objectief onderzocht en m.i. geheel bewezen, vele wonderlijke genezingen op zijn naam gebracht, terwijl er geen enkel geval is geweest, waarbij men heeft kunnen aantonen - ook tegenstanders niet - waarbij zijn diagnose en behandelingsvoorschrift geheel onjuist zou zijn.

Volgens mij zou een dergelijke rijke reeks van resultaten voor een wetenschapsmens de aanleiding moeten zijn om te stellen: hier moet werkelijk iets bijzonders aan de hand zijn, dat een verder onderzoek waard is.

Wat deden echter de mensen van de orthodoxe wetenschap? Zo zij zich met de zaak bezig hielden, gingen zij allen uit van het standpunt, dat deze Caycy een bedrieger en hystericus was, die op velerlei gebied niet deugde. Degenen, die hij genezen had, zouden, zo de werkelijke genezing niet te ontkennen bleek, volgens hen in feite psychisch zieken zijn geweest, die middels suggestie genezen werden van kwalen, die zij niet werkelijk hadden.

Opvallend is hierbij, dat de tegenstanders zich nooit de moeite hebben genomen een tegengestelde these objectief na te gaan, terwijl hun onderzoekingen beperkt bleven tot de door voorstanders naar voren gebrachte gevallen.

Ik geloof, dat ook hierbij een soort black-out optrad, zodat deze mensen innerlijk het gevoel hadden: Dit zou niet mogen bestaan, dit kan niet bestaan. Want als het gestelde werkelijk zou zijn, wordt onze kennis, onze wetenschap en ons gezag te zeer aangetast.

Ik meen trouwens, dat elke parapsycholoog, die eerlijk getracht heeft nog iets anders te doen dan met statistieken te spelen en respectabel te lijken, zal moeten toegeven, dat wetenschapsmensen, hoe bekwaam ook op eigen terrein en hoe eerlijk zij ook mogen zijn, bepaalde vreemde afwijkingen in hun waarnemings- en beredeneringsvermogen gaan vertonen, zodra het gaat om bepaalde paranormale fenomenen.

Wat is de oorzaak? Wij hebben hier te maken met een reactie, die als het ene haar op het andere gelijkt op de reeds eerder genoemden. Het eigen leven is opgebouwd op een bepaald systeem van denken en redeneren, waaraan de mens zijn gevoelens van nut, betekenis, zin van het leven verbindt. Wanneer dit systeem niet meer klopt, zo gevoelt men, dat hierdoor ook het ik en al zijn bereikingen minder waard zal worden. Men zal zich dan geheel opnieuw in de wereld moeten oriënteren, wat er vaak op neerkomt, dat de persoonlijke wereld, die men zich heeft opgebouwd, verlaten moet worden of in puin valt. En dit voelt men als ontoelaatbaar. Dus hoort en ziet men niets, wat de mogelijke aanleiding tot een dergelijke ontwikkeling zou kunnen zijn. Volgens mij een typisch en psychologisch verklaarbaar verschijnsel, dat een vorm van blackout genoemd mag worden.

Er zijn vele dergelijke reacties in de gehele wereld te registreren. Denk b.v. eens aan vliegende schotels. Hier wordt men gekonfronteerd met een groot aantal redelijk te verklaren meldingen. Maar er blijft toch nog altijd 5 a 6% meldingen over, waarvoor geen verklaringen te vinden zijn. Hieronder zijn vele observaties door mensen, die toch tot een juist waarnemen in staat moeten worden geacht.

Dergelijke waarnemingen werden o.m. gedaan door radar-technici, piloten, zowel militairen als burgers, in twee gevallen werden waarnemingen gedaan door meerdere wetenschapsmensen, die gelijktijdig de fenomenen konstateerden. Eens werd zelfs het verschijnsel gekonstateerd door een geheel dorp gelijktijdig, waarbij zich onder de waarnemers niet alleen maar eenvoudige zielen, maar ook de burgervader, politie mensen en brandweer bevonden. Hun eensluidende verklaring was, dat zij een laag overvliegende schotel hadden gezien, die enige tijd boven het dorp scheen stil te staan. Al is de aanduiding schotel maar een naam, die weinig zegt, zo mag toch wel als vaststaand worden aangenomen, dat al deze mensen werkelijk iets hebben waargenomen. Volgens alle bekende gegevens is het verschijnen van een iets, dat ook maar bij benadering de gestelde mogelijkheden bezit, boven dit dorp op deze tijd geheel onverklaarbaar. Toch wordt een dergelijk iets na een zeer oppervlakkig onderzoek afgedaan als een verschijnsel van massahysterie, terwijl het feit, dat op die dag een bruiloft in het dorp had plaatsgevonden, volgens de beoordelaars duidelijk maakt, dat alle waarnemers dronken geweest moeten zijn. Want zoiets mag immers niet werkelijk bestaan?

Waarom niet? Heel eenvoudig: omdat de mens de angst koestert, dat er elders in het al een bewustzijn zou kunnen bestaan, dat verder is dan hijzelf. Eerst wanneer de mensen zich zelf vrijelijker door de ruimte zullen kunnen bewegen, zullen zij ook meer geneigd zijn toe te geven, dat vliegende schotels of een fenomeen, dat met deze naam wordt aangeduid, ook werkelijk bestaan.

Dan zal men wel toe willen geven: de wereld is langere tijd bezocht en geobserveerd door denkende wezens met een kennis, die de kennis van de mensen te boven ging. Want dan is hij zelf in eigen ogen ook zover en dus niet minderwaardig.

Zolang hij echter zelf nog niet zover is, wordt door het zelfs maar toegeven, dat zoiets mogelijk is, zijn gevoel, de heerser en het hoofdoel van het gehele al te zijn aangestast. Dit brengt hem er zelfs toe kenbare feiten te verdraaien en werkelijke samenhangen af te wijzen.

Wanneer er morgen marsmannetjes landen midden op de Dam of het Plein in uw stad - wat gemakkelijk zou zijn, omdat zij dan meteen bij buitenlandse zaken aan kunnen lopen - zo garandeer ik u, dat er zeer veel zal moeten gebeuren, voor ook maar iemand zal willen toegeven, dat men hier werkelijk met wezens van een andere wereld te maken heeft. De kans is bovendien zeer groot, dat, zo men het werkelijk bestaan en aanwezig zijn van dergelijke wezens toe zal moeten geven, er een massale hysterie gaat heersen. De massa zal dan zeer waarschijnlijk trachten deze wezens te vernietigen, omdat hun aanwezigheid als een enorme dreiging wordt gevoeld, dat het bestaan alleen van dergelijke superieure wezens - hoe beperkt hun meerwaardigheid ook moge zijn - een aantasting vormt voor het gevoel van menselijke superioriteit.

Een dergelijke reactie tonen vele mensen, wanneer het gaat over de overgang, het sterven en voortbestaan na de stoffelijke dood. Toch is het voortleven na de dood een artikel van geloof in praktisch elke godsdienst. Je zou dus aannemen, dat de doorsnee mens met dit denkbeeld voldoende vertrouwd zal zijn en verschijnselen van de aard, die wij b.v. op avonden als dezen produceren, zou kunnen aanvaarden en zelfs met enige graagte zou onderzoeken.

De werkelijkheid ligt anders. De kerken kunnen ons werken en optreden niet zonder meer ontkennen, daar zij zelf het voortbestaan na de dood als zekerheid prediken. Maar ons optreden zou het gezag, het alleen zaligmakende karakter van dergelijke kerken, kunnen aantasten. Daarom is een dergelijk verschijnsel van demonische aard volgens hen. Want indien dit zo zou zijn, kan men het afwijzen en heeft men er verder niets mee te maken hebben.

Onder de wetenschappelijk gevormde mensen vinden wij er velen, die de mogelijkheid van een voortbestaan niet zonder meer van de hand wijzen, maar aan de andere kant zich toch niet willen wagen aan een poging dit voortbestaan beter te begrijpen en zo mogelijk wetenschappelijk verantwoord te bewijzen. Anderen wijzen elke mogelijkheid van een voortbestaan na de dood zonder meer als onlogisch, onredelijk, onbewijsbaar af. Begrijpelijk, want indien er werkelijk een leven na de dood zou zijn, zouden zij ook anders moeten leven en streven en dit kunnen zij niet aanvaarden.

Nogmaals: ik meen, dat ook dergelijke verschijnselen wel degelijk als een vorm van blackout, een vorm van bewustzijnsstoornis, beschouwd mogen worden.

De mens selecteert zijn indrukken. Wanneer U uw wereld bezieet, zo ziet u niet alles, wat er werkelijk is. U ziet eerder, grotendeels voornamelijk, wat u wilt zien. U interpreteert gebeurtenissen en ziet daarin oorzaak en gevolg,

inderdaad.

Maar u ziet oorzaak en gevolg vaak op een wijze, die niet met de feiten strookt. U brengt relaties vanuit uzelf aan, omdat uw wereld hierdoor voor u aanvaardbaarder wordt, omdat zij u daardoor ook iets kleiner en daardoor mogelijk ook iets hanteerbaarder toeschijnt.

In vele gevallen is zelfs een te vage erkenning van een mogelijk gelijk voor mensen onaanvaardbaar en wensen zij een vastomschreven definitie van waarden en begrippen, die materieel niet eens waarneembaar of aantoonbaar zijn, doch in feite alleen op theorieën berusten, door anderen aanvaard te zien.

Wanneer ik tot een priester zeg, dat God maar een onomschreven vaagheid is, zo is de kans groot, dat hij onmiddellijk zal protesteren, zelfs indien ik op deze wijze het werkelijk bestaan van een god aanvaard. Want voor hem moet God iemand zijn, die werkelijke macht heeft, een persoonlijkheid, die op voor mensen denkbare wijze in kan grijpen en dit ook doet.

Zelfs indien men een ingrijpen van God niet aan kan tonen en zelfs geen werkelijk overtuigende indices voor de mogelijkheid van een dergelijk ingrijpen te geven zijn, zo moet dit volgens hem toch aanvaard worden. Want anders wordt zijn eigen leven, lering, zin van bestaan, rechtvaardiging van werkwijze bedreigd. Dan zou zijn gevoel van priesterlijke meerwaardigheid aangetast kunnen worden e.d. Daarom zal menige priester niet in staat zijn de argumenten voor een minder persoonlijke God te verwerken en degene onder hen, die ze wel wil verwerken, ondervindt op zijn beurt moeilijkheden. Want hij kan dan weer niet aanvaarden, dat zijn kerk en werkwijze voor vele mensen toch belangrijk en zelfs noodzakelijk zal zijn, omdat deze mensen niet in staat zijn de vaagheid van een niet persoonlijke Godheid te aanvaarden.

Deze laatste zal vaak uittreden uit zijn kerk, ofschoon hij altans uiterlijk vaak zijn geloof nog blijft belijden. De ander is doof en blind voor alle feiten en blijkt op het punt van zijn geloofsbelijdenis en gezag alle redelijkheid te ontberen.

Ik ben er van overtuigd, dat het merendeel van de menselijke wereld niet slechts tegenover het onzienlijke, maar zelfs tegenover stoffelijke feiten geneigd is een vergelijkbare houding aan te nemen. Laat mij een meer actueel voorbeeld nemen.

Er is op het ogenblik heel wat herrie over een paar Vietnamdocumenten in de VS. Wij hebben U trouwens reeds ongeveer 18 maanden geleden er op gewezen, dat iets dergelijks in deze periode mogelijk zou zijn. Opvallend is, dat men deze documenten op het ogenblik kan hanteren en openbaar maken, zonder dat zij door een ieder worden afgewezen. Over het feit, dat zij z.g. topsecret zijn, behoeven wij ons in dit verband geen zorgen te maken. Trouwens: het enige, wat volgens regeerders werkelijk altijd topsecret zou moeten zijn en blijven, zijn hun eigen dwaasheden. Dit aspect zullen wij dus maar niet verder bespreken.

Indien men echter deze zelfde gegevens tijdens de regeringsperiode van Kennedy zou hebben gepubliceerd, zo

zou een ieder de publicatie verontwaardigd hebben afgewezen en gesproken hebben over vervalsingen en een kommunistisch complot. Waarbij wij niet moeten vergeten, dat dergelijke dingen in het verleden werkelijk gebeurd zijn. Men heeft meerdere malen werkelijke documenten gepubliceerd, die onmiddellijk door het publiek als kommunistische vervalsingen terzijde werden geschoven.

Waarom kunnen de mensen, zelfs wanneer zij met officiële gegevens worden gekonfronteerd, de waarheid niet zien en tonen zij zelfs een blackout t.a.v. de mogelijkheid, dat hier van iets anders dan een propagandastunt sprake zou zijn? Want reeds in het begin van het Vietnamconflict zijn gegevens gepubliceerd, die duidelijk maakten, dat de Amerikanen zelf aanstuurden op een verdere escalatie.

Het antwoord was eenvoudig: Op dat ogenblik was voor de meerderheid van de Amerikaanse burger de onofficieel gevoerde oorlog eens te meer een middel om de Amerikaanse superioriteit t.a.v. de wereld uit te drukken. Juist omdat men zich cultureel onbewust de mindere gevoelt van andere delen van de wereld, wil men graag op elke denkbare wijze zijn meerwaardigheid doen blijken.

Dat men hierbij geen bezwaar heeft tegen een oorlog, is niet zo onbegrijpelijk, als het lijkt. Amerika heeft in zijn geschiedenis nog nooit werkelijk een oorlog verloren. Men is altijd aan de winnende hand geweest. De Amerikaan was de man, die de natuur aan banden wist te leggen, een geheel kontinent wist te veroveren en te exploiteren. Hij is altijd weer de redder geweest in geschillen tussen andere naties en heeft met een enkel gebaar bepaald, welke partij uiteindelijk zou winnen.

Elke Amerikaan is zich hiervan bewust, daar dit alles deel is van een indoctrinatie, die reeds op de lagere scholen begint, zodat geen enkele oudere Amerikaan ook maar kan twijfelen aan de grootheid van "Gods own country".

Maar stel nu, dat steeds meer blijkt, dat deze machtige staat niet is opgewassen tegen een stel guarileros. Dan zal dit voor velen eenvoudig niet aanvaardbaar zijn en vragen zij zich niet af, met welke middelen men wint, maar wordt winnen zonder meer het enig belangrijke. Eerst wanneer duidelijk wordt, dat die oorlog in feite reeds grotendeels verloren is, zijn gegevens hieromtrent aanvaardbaar geworden, vooral wanneer men hierdoor in staat is de schuld voor dit conflict op bepaalde personen te schuiven.

Alles, waardoor men kan stellen, dat men niet zelf heeft gefaald, maar opgelicht is door bepaalde mensen, is welkom. En dit vooral is de reden, dat dergelijke publicaties op het ogenblik algemeen kunnen geschieden en voor velen aanvaardbaar zijn, algemeen belangstelling trekken.

Denk niet, dat dit een typisch Amerikaanse ontwikkeling is. In Nederland zullen wij dergelijke dingen te zien krijgen. In uw land worden op het ogenblik grote dwaasheden uitgehaald, zowel op economisch als sociaal gebied. Wat in de wereld van heden geen exceptie is. Wijs echter de doorsnee Nederlander op deze zaken en hij zal hun bestaan ontkennen, stellen dat dit niet mogelijk is, dat men niet werkelijk geëxploiteerd en bedrogen wordt, dat alles, wat men hem zegt, dat er gebeurt, ook in werkelijkheid bestaat.

Maar over enige tijd, wanneer het al niet meer mogelijk is bepaalde illusies verder te handhaven, zullen alle gegevens hierover, hoe en waar zij ook beschikbaar worden, opeens wel zijn welkom en aanvaardbaar. Dan zal men misschien eindelijk eens gaan beseffen, wat dwaze partijpolitiek Nederland heeft gekost na de tweede wereldoorlog - niet aan geld, want dat is niet zo belangrijk, maar aan werkelijke vrijheid, menselijke waardigheid, aan levensblijheid. En dan zal men natuurlijk zoeken naar de mensen, die aansprakelijk kunnen worden gesteld en zullen hun fouten breed worden uitgemeten. Waarbij men maar liever vergeet, dat men zelf in dezelfde richting heeft mee gelopen en zelfs geëist heeft, dat het bedrog zou worden uitgebreid en voortgezet. Dan zal men alles willen weten behalve het feit, dat men de verantwoordelijken het vaak onmogelijk heeft gemaakt ook maar iets van de illusie door meer werkelijke inzichten te vervangen.

Want iedereen heeft dergelijke blinde plekken en dezen spelen een belangrijke rol in het gebeuren over de gehele wereld. Toch zijn er steeds meer mensen, die ergens beseffen, dat de zaak niet in orde is en verlangen naar een uitweg. Maar het besef, dat het vinden en gebruiken van een dergelijke uitweg in wezen geheel een persoonlijke verantwoordelijkheid is, blijkt voor de meesten nog steeds niet mogelijk.

Iemand, die stelt, dat het zoeken naar betere wegen geheel zijn persoonlijke verantwoordelijkheid is, zal zich van alles en een ieder verlaten gevoelen, zal steeds weer het gevoel hebben, dat de gehele wereld en elke mens daarop ondeugdelijk is geworden. Hij heeft dan volgens eigen besef geen reden meer om nog te leven. Dus komen er geen mensen, die de werkelijkheid durven zien en het rekening houden daarmee als een persoonlijke verantwoordelijkheid voor zich en anderen beschouwen.

Daarom gelooft men vaak ook zo graag in de geest. De geest zal alles wel doen, wat de mensen zelf zouden moeten doen, maar niet aandurven. Tja, de geest wil wel, de geest werkt hard. Maar de mensen moeten zelf ook nog het een en ander doen en die doen helaas maar al te vaak juist het verkeerde.

En wanneer die geest niet bevredigend lijkt te zijn, zo kan men nog altijd zijn hoop stellen op een ras van filosofen, die ergens op Mars of Venus zitten en telepathische kontakten met de wereld onderhouden. Nu zenden zij nog hun gedachten uit, zo stelt men, maar vandaag of morgen zal er een enorme vloot uit de ruimte verschijnen en deze zal dan de mensheid met een slag van alle gemaakte fouten en hun gevolgen, evenals van alle onvrijheden, bevrijden.

Is het niet dwaas, zo maar aan te nemen, dat er wel iets of iemand zal komen, die de problemen van de mens op zal lossen? Maar de mens is altijd erg geïnteresseerd geweest in verlossingstheorieën en volgens mij bergen ook dergelijke leerstellingen vele blinde plekken in zich en veroorzaken zij eveneens de nodige blackout bij de gelovigen.

Wanneer je er een christen op wijst, dat Jezus van hem eist, dat hij zijn naasten lief zal hebben, zo zegt een ieder ja. Vraag je dan: Waarom doet u dit dan niet? zo komt onmiddellijk verweer in de stijl van:

Wij doen toch alles, wat mogelijk is? Hebben wij niet kort geleden iets gegeven voor oost-Pakistan en daarvoor voor Biafra?

En hebben wij gezamenlijk niet mogelijk gemaakt, dat er een nieuwe boot voor bedlegerige patienten komt, helpen betalen voor clubhuizen voor de jeugd enz. enz.

Want de mensen spreken wel over naasteliefde, maar weten kennelijk niet eens, wat dit werkelijk is. Trouwens: zij kunnen het zichzelf eenvoudig niet toestaan werkelijk te begrijpen, wat dit woordt inhoudt, want dan zouden zij zichzelf ook toe moeten geven, dat zij geen ware christenen zijn, dat zij geen recht hebben op de eeuwige zaligheid, die zij eens hopen te genieten en zelfs weinig kans hebben ooit een staat van genade te benaderen, omdat zij niet doen, wat Jezus hen heeft opgedragen: De weg te volgen, die ook Hij is gegaan.

Want Hij is de Weg, de aanwijzing van wat je ook zelf moet doen, de wijze, waarop je zelf moeten leven. Hij is de waarheid. En of u dit nu gelooft of niet, wanneer je een christen bent, betekent de konfrontatie met wat de z.g. christelijke wereld in feite doet met de leer, een geestelijke ondergang.

Voor een katholiek is het onmogelijk na te denken over Jezus, die tegen de rijke jongeling sprak: Indien gij mij wilt volgen, geef uw bezit aan de armen, laat een ieder achter en kleef slechts mij aan. Zeker kunnen zij niet beseffen, dat dit zowel voor personen als instellingen geldt, die Jezus werkelijk willen volgen.

Wanneer zij het vaticaan zien met zijn vele instituten en daar al die prinses van de kerk en kerkvorsten rond zien lopen als ware geestelijke vorsten op aarde, zouden zij kunnen beseffen, dat zoiets volgens Jezus leer niet bepaald deugdelijk is. Maar wanneer men zich toe zou geven, dat dit alles niet klopt, dat het in wezen geheel strijdig is met Jezus' leringen, dan moet je ook toegeven, dat hetatholicisme niet deugt, dat er aan het priesterschap onreinigheden kleven, dat bisschop zijn in feite neerkomt op zelfbedrog of een oplichting van de gelovigen inhoudt. En dat kun je toch niet doen t.a.v. iets, waarop je je hoop voor de eeuwigheid hebt gesteld?

Wij zien dergelijke dingen steeds weer, overal, op elk terrein. Duid je het aan met blackout, dan heb je geen ongelijk, maar het woord doet te veel denken aan theater: De mop is verteld, het verhaal is uit, het licht gaat uit en wij kunnen weer beginnen aan het volgende verhaal.

Maar zo is het niet. Het leven is een continuïteit en zo er al een blackout optreedt, zo is het ons beseft, dat weigert op te nemen, maar de feiten gaan verder.

Waarmede ik meen over dit onderwerp voldoende gezegd te hebben. Wanneer u vragen wilt stellen, opmerkingen wilt maken, kommentaar wilt geven: ga uw gang.

Fantastisch.

Een woord, dat anders bedoeld wordt dan het klinkt. Is het niet vreemd, dat iemand, die wil uitdrukken, dat iets goed is, dit fantastisch noemt? Want het woord zegt: dit is fantasie, dit is voorstellingsvermogen. En degene, die het woord goedkeurend gebruikt, schuift daarmee waarschijnlijk onbewust mede enkele konsekwenties van een geheel aanvaarden van zich af.

Wie het taalgebruik nagaat, treft meerdere eufemismen, die te zot zijn om los te lopen. Waarom zegt een mens niet

eerlijk in gezelschap: Ik moet even een behoefte doen, maar informeert hij schijnheilig " Zeg, waar kan ik even mijn handen wassen?

Het klinkt vreemd, wanneer ik dit opmerk. Maar het wijst er op, dat de mens langere tijd heeft willen ontkennen, dat hij bepaalde lichamelijke functies had. Voor zich moest hij dit natuurlijk wel toegeven, maar dank zij de stilzwijgende overeenkomst, andere, onschuldige uitdrukkingen in de plaats van de juiste woorden te stellen, kon hij net doen, alsof die vervelende dingen er niet waren.

Op dezelfde wijze deed men of de vrouw in het victoriaanse tijdperk geen onderlijf had. Zij bestond uit een fraaie tors met een rok, waaronder kleine schoentjes zichtbaar konden worden. Benen had zij niet. In de benadering van de vrouw was tussen schoen en buste een soort hiaat, een gaping. Men wist wel degelijk, dat het anders was.

Het interessante hierbij is, dat men dus openlijk bepaalde dingen voor zichzelf a.h.w. ontkende. Waarom? Wel, men ontkende hiermede eenvoudigweg, zoals in sommige opzichten zelfs nu nog gebeurt; de dierlijke aspecten van de mens.

Waarom worden zoveel mensen boos, wanneer je zegt, dat de mens ook een dier is? Ik ben nog heel beleefd en stel niet, dat de mens een beest is, ofschoon dit, gezien vele toestanden op aarde, een juiste omschrijving geacht kan worden. Alleen wordt men boos, omdat men als mens niet innerd wenst te worden aan zijn onderworpenheid aan natuurlijke instinkten en behoeften, drijfveren. Want de mens is steeds weer een wezen, dat naar buiten toe de schijn een heerser te zijn, wil handhaven en toch innerlijk goed beseft, in vele opzichten door zijn lichamelijke heerser te worden.

Ik heb eens kunnen konstaten, dat geen wezen op aarde zich zo zielig gevoelt als een diktator, die een lange rede moet houden en last heeft van buikloop. De mens probeert steeds weer op te treden als de diktator van zijn milieu en wordt gelijktijdig steeds weer beheerst door zijn natuur, hoezeer hij soms ook tracht deze te bemeesteren.

Men geeft dergelijke dingen natuurlijk niet toe, aan niemand, zelfs niet aan zichzelf. Wanneer de mens gekonfronteerd wordt met milieuverontreiniging, zo spreekt hij over de economische noodzakelijkheden en meent, dat men er wel wat op zal vinden. Maar het enige, wat men er op zal kunnen vinden, is het herstellen van een ecologisch evenwicht. En dat kan de natuur wel degelijk tot stand brengen, maar de mens met zijn vele kunstmiddelen blijkt machteloos, wanneer hij geen beroep weet te doen op de natuur zelve en zich aan haar eisen onderwerpt.

Ik zou hierop natuurlijk nog lange tijd door kunnen gaan, maar wil liever zien, of u nog andere vragen of opmerkingen heeft dan fantastisch.

x Bij vliegende schotels zouden wij te maken hebben met voorwerpen, die in de materie bestaan. Maar de ontzettende afstanden, die zij af moeten leggen..... Hebben zij een vermogen tot dematerialisatie?

- Je kunt het niet direct dematerialisatie noemen. Want dit impliceert het vermogen de materie in haar bestanddelen te ontbinden en elders te formeren zonder meer.

Wel is het mogelijk - ik vereenvoudig nu wel heel erg - om een voorwerp uit te drukken in de vijfde dimensie.

Dit komt er op neer, dat het voorwerp een verbreiding ondergaat, waardoor het op alle punten van de vierde dimensie gelijktijdig aanwezig is. Dit proces vergt tijd in relatieve zin. Degene, die dit ondergaat, ziet dus voor zich enige tijd voorbij gaan, voor hij weer naar de normale toestand in het continuüm terugkeert.

Bevindt men zich eenmaal in die 5e dimensie, dan is het mogelijk zich middels bepaalde oriëntatiemiddelen opnieuw naar de normale dimensies te begeven, maar wel een ander, te voren bij benadering vastgesteld punt.

Indien ik een poging tot verwoording van de 5e dimensie in dit proces waag, klinkt de uitkomst krankzinnig. Want ik moet dan stellen, dat dit een toestand is, waarin een ruimtevaartuig gelijktijdig reist binnen een atoom en toch het gehele bekende al in zich omvat.

In verband met de theorie, die omtrent deze dimensie bestaat, is het echter niet zo erg dwaas, want daarin stelt men onder meer: Tijd en ruimte kunnen worden omschreven als een verandering van energetisch vermogen binnen een veld, dat niet ruimtelijk definiëerbaar is.

Maar ik word hiermede te onbegrijpelijk en zie, dat ik mij niet voor de meerderheid van u verstaanbaar kan uitdrukken in termen, die meer de werkelijkheid benaderen. Ik wil dus volstaan met de opmerking, dat de door u bedoelde grotere voertuigen van deze mogelijkheid, de vijfde dimensie, als verandering van eigen tijd en plaatsbepaling te hanteren, gebruik plegen te maken.

Maar zij kunnen dit alleen doen, wanneer zij een behoorlijke afstand van een ster hebben. Een ster heeft een eigen magnetisch en stralingsveld, zodat het overgaan naar de vijfde dimensie in de nabijheid daarvan een massavermeerdering zou kunnen betekenen, waardoor oriëntatie t.a.v. de bestemming niet meer juist mogelijk is. De veranderingen in de eigen massa is natuurlijk zeer gering, maar omvat tevens actie, beweging en zou zo het onder bepaalde omstandigheden zelfs onmogelijk kunnen maken naar de normale dimensies terug te keren.

Men kan dus niet zeggen: wij zijn de maan voorbij en bewegen ons verder middels deze 5e dimensie. Dan moet je t.m. een behoorlijk eind voorbij Pluto zijn. In de ruimte van het zonnestelsel is het echter nog mogelijk te reizen met ongeveer 8/10 van de lichtsnelheid door gebruik te maken van het magnetisch veld van de ster zelf.

De hiervoor gebruikte aandrijving is eenvoudiger, maar toch nog ingewikkeld genoeg. Zeer vereenvoudigd gesteld heeft men een zeer sterke electromagneet, waarvan een pool kan worden afgeschermd, terwijl de andere pool in interactie is met het eigen veld van een ster of planeet. Door het pulseren van eigen magnetisch veld plus een richten daarvan kan men dan eigen snelheid en richting binnen het magnetisch veld betrekkelijk nauwkeurig bepalen, terwijl voortdurende korrekties mogelijk zijn.

M.a.w.: het zich verplaatsen over zeer grote afstanden is, met voldoende kennis en apparatuur, wel degelijk mogelijk. Iets anders is, dat de mensen steeds denken, dat wezens, die deze kunst beheersen, in alle opzichten groter moeten zijn dan de mens. Machtiger ook.

Ik meen, dat dit niet geheel juist is. Kijk nu b.v. eens, wat een mier kan doen. De mierenstaat werkt toch maar fantastisch en beschikt over heel wat onbegrijpelijke mogelijkheden. Wanneer u b.v. op een kilometer afstand van het nest een werkerskolonne stoort en een waarnemer bij het nest stelt, kunt u konstateren, dat reeds rond 30 seconden na de storing - en dus lang voor een mier de afstand naar het nest zou kunnen afleggen - politie, bestaande uit vechtmieren - uittrekt in de juiste richting om zo snel mogelijk de orde te herstellen.

De manier, waarop zij dit plegen te doen, is ook wel leuk om even te noemen: Mieren volgen bij tochten naar voedsel e.d. een spoor, dat door verkenner is gelegd en door henzelf is versterkt. Het is gebaseerd op een reukspoor plus de uitwerpselen van de trekkende mieren.

De mierenagent begint, zodra hij de verwarring heeft bereikt, een reukspoor te leggen, waardoor de werkers geneigd zullen zijn allen in een kringetje te gaan lopen. Hierdoor komen alle werkers op een kluitje bijeen en blijven daar, tot het spoor weer veilig bevonden is. Dan legt de agent een nieuw spoor, dat in het oude spoor uitloopt en trekt eenvoudig een van de werkers op dit spoor mee. Hierop wikkelt het kluitje zich weer af en is de normale toestand hersteld.

Wat de mieren presteren, is fantastisch: wanneer je hun steden beziet en omzet in menselijke afmetingen, blijken het fantastische technische prestaties te zijn, die zelfs voor de mens van heden nog ondenkbaar zijn.

Men zou hieruit kunnen konkluderen, dat de mieren de gelijken en mogelijk in sommige opzichten zelfs wel de meerderen van de mens kunnen zijn. De gezamenlijke prestatie blijkt echter nog geen individuele ontwikkeling te betekenen.

Het is denkbaar, dat een dergelijk volk een grote technische ontwikkeling doormaakt en zelfs de ruimtevaart gaat bedrijven. Maar dit behoeft dan nog niet te betekenen, dat er nu ook opeens sprake is van voldoende persoonlijke ontwikkeling, voldoende vrijheid, aanpassingsvermogen en kennis bij het individu.

Ik breng dit alles naar voren om duidelijk te maken, dat ruimtevaarders lang niet altijd geheel superieur behoeven te zijn aan de mens. Ik zeg dit niet als een rationalisatie, welke het u als mens mogelijk moet maken een meerwaardigheidsbesef te behouden, want ook zeer bewuste, vrij denkende en handelende wezens kennen ruimtevaart en leggen eveneens enorme afstanden af.

Maar ik hoop wel duidelijk gesteld te hebben, dat de technische bereiking nog geen maatstaf vormt voor de geestelijke en persoonlijke beschaving van de individuen, die van die techniek gebruik maken.

Blijft voor velen nog de vraag, of er op aarde met ruimtevaarders al contact is gemaakt. Dit is vele malen gebeurd, ook in de moderne tijd. Tot op heden heeft men echter de mogelijkheid gevonden gegevens daaromtrent hetzij geheel te onderdrukken dan wel belachelijk te maken.

Dit is begrijpelijk: Op het ogenblik, dat de mensen zich werkelijk realiseren, dat er wezens zijn met een technische beschaving, die zo groot is, dat zij bijwijze van spreken de gehele aarde in de as kunnen leggen binnen een uur tijds,

worden de mensen allen zo bang, dat zij hun regeerder de macht zullen ontnemen.

De mensen worden dan ook zo bang, dat zij geen interesse hebben voor politieke en nationale geschillen, zij hebben dan geen interesse meer in handel, maar alleen in zekerheid. En daarmee valt de gehele beschaving in elkaar, daar de huidige beschaving zo is opgebouwd, dat zij al deze dingen nodig heeft om goed te kunnen functioneren.

Daarom zal men al deze dingen geheim houden of bespottelijk blijven maken, tot men ze uiteindelijk zal kunnen toeven, maar gelijktijdig zal kunnen stellen: wij zijn tegen dergelijke zaken geheel opgewassen.

x Er zijn betrouwbare berichten binnen gekomen, dat in verschillende delen van de wereld kleine wezens zijn gezien.

- In deze formulering is dat ongetwijfeld juist. Ik had vroeger een hond en bij hem zag ik ook wel eens kleine wezens. Maar u wilt hiermede stellen, dat er reeds buitenaardse wezens op deze wereld vertoeven.

Zover mij bekend is - en dat is dus onder voorbehoud - is er op dit ogenblik geen enkele vestiging op deze wereld van buitenaardse wezens. Wel zijn vele malen voertuigen op deze wereld geland om een stof in te nemen, die voor vele ruimtevaarders onmisbaar is en behoort tot de kostbaarste schatten van deze wereld, n.l. water, H_2O .

Het is niet onmogelijk, dat men tijdens dergelijke landingen wel eens iemand uit de ruimte ergens gezien heeft, maar zeer waarschijnlijk lijkt mij dit niet.

Trouwens, als de mens zo doorgaat met het vervuilen van zijn wereldzeeën, zullen dergelijke landingen op de duur ook wel achterwege blijven, want de ruimtevaarders komen voor water, niet voor drab met olie.

Dat was het kennelijk dan weer. Je stapt zo even over van blackout op ruimtevaart en misschien geeft dit op zich een soort blackout weer. Want wij zijn daarmee afgestapt van dingen, die toch voor de mensheid wel heel erg belangrijk zijn.

Het belangrijkste is het feit wel, dat de mens een soort werkelijkheid voor zich projecteert, die niet met de werkelijke feiten overeenstemt en tot een reeks gemeenschappelijke waarderingen is gekomen, die niet alleen strijdig zijn met de feiten, maar die bovendien voor hemzelf zeer gevaarlijk kunnen worden.

Juist omdat ik deze stelling zo belangrijk acht, heb ik deze aan het einde van mijn betoog nog willen herhalen. Ik dank U natuurlijk voor uw aandacht, de opgegeven onderwerpen enz. Na de pauze krijgt u weer de gelegenheid een onderwerp aan te snijden, maar dat dient dan van een meer geestelijke aard te zijn.

Verder wil ik alleen maar zeggen, dat u de komende week een beetje uit moet kijken. Het aantal verkeersongelukken zal n.l. in de komende 10 dagen aanmerkelijk hoger liggen dan normaal en het lijkt mij verstandig, dat u o.m. in de komende dagen rekening houdt met technisch falen van installaties, onberekenbare factoren in het verkeer en dus wat voorzichtiger te werk gaat, dan u normaal doet.

Dit is een voorspelling, een paranormale verklaring, een helderziende waarneming moogt u het ook noemen. Maar

de feiten zullen de juistheid hiervan bevestigen.

Mogelijk geeft dit in uw ogen wat meer achtergrond aan al het andere, wat ik vanavond heb gezegd en zal het uitkomen van deze voorstelling uw aandacht voor de inhoud van het gestelde als geheel enigszins vergoten. Ik dank U wel.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Welk onderwerp van meer geestelijke aard wenst u nu te stellen?

Ik wilde vragen of reïncarnatie bestaat.

Indien u dit wenst kan ik hierover wel het een en ander zeggen.

Reïncarnatie is niets anders dan het weer in het stoffelijke leven verschijnen, nadat je voor je vorige overlijden daar al in de ellende hebt gezeten.

Reïncarnatie wordt gemeenlijk opgevat als een voortdurende reeks van door de dood aaneengeschaalde levens. Tot mijn vreugde kan ik u mededelen, dat dit niet noodzakelijkerwijs het geval is.

Wie leeft op aarde, dient een evenwichtige geestelijke ontwikkeling door te maken. Indien deze ontwikkeling inderdaad voldoende evenwichtig was, kan verdere uitbreiding van besef, groei van bewustzijn, identificatie met het al, door verdergaan in de geest bereikt worden.

Is de ontwikkeling in het stoffelijke leven echter niet voldoende evenwichtig, dan zijn er geestelijk grenzen aan je mogelijkheden en vermogens gesteld. Wanneer dit het geval is, komt er een ogenblik, waarop je niets meer kunt doen dan geestelijke duimen draaien.

Heb je daar eindelijk genoeg van, dan zul je tot de aarde terugkeren om zo alles, wat je qua ontwikkeling in het vorige stoffelijk bestaan achterwege hebt gelaten, alsnog in te halen.

Reïncarnatie is dus een normaal verschijnsel en de meeste mensen inkarneren wel enkele malen op een wereld. Er zijn ook mensen, die zeer vele malen geïncarneerd zijn en hierop buitengewoon trots zijn.

Op mij maakt dit altijd weer een indruk als van een grote jongen, die vol trots zegt: ik zit nu al voor de 17e keer in de eerste klas. Volgens mij is zo iets niets om je op te beroemen, of voor te laten staan.

Er is door ons in de loop der tijden heel wat over reïncarnatie en inkarnatie gezegd. Daar dit op schrift is vastgelegd, lijkt het mij beter niet al die stof van eeuwigheid tot amen te herhalen en zou ik liever aandacht besteden aan de menselijke onevenwichtigheden, die tot reïncarnatie aanleiding kunnen worden.

De mens is een stoffelijk wezen, in het bezit van een mentaal denken plus een aantal voertuigen, die veelal gezamenlijk als geest geclasserd worden. Wanneer deze mens op aarde leeft, zijn de volgende punten voor hem belangrijk:

Emotie, denken en werkelijkheidsbesef. Wanneer zijn emoties groot genoeg zijn, terwijl zijn werkelijkheidsbesef eveneens voldoende is, zal hij uit de aard der zaak streven in de werkelijkheid en door de ervaringen daarin voor zich een redelijke zelferkenning kunnen bereiken.

Het resultaat is dan, dat zijn persoonlijkheid, ongeacht de belevingen, die in de wereld worden doorgemaakt, een zekere innerlijke harmonie en afgerondheid van persoonlijkheid behoudt. Geestelijk betekent dit voor een ego, dat het van alle kanten ontvangen kan en dus kan leren, terwijl ook op alle punten gelijkelijk een mogelijkheid tot uiting bestaat, zodat het ik ook kan communiceren.

Wanneer een mens in zijn leven op een of ander punt blijft steken in zijn ontwikkeling, blijkt de schuld hiervan meestal in de hersenen te schuilen. Een vriend van mij stelde eens, dat een mens zijn hersens soms wel eens teveel gebruikt en ik meen, dat dit niet zonder grond werd gezegd.

De hersenen hebben een nadeel: zij functioneren als een mechanisme en stellen op praktisch mechanistische wijze vast, welke associaties in het denken zullen bestaan. Het is voor de mens zeer moeilijk om van een eenmaal door gewoonte gebaand gedachtenspoor af te wijken.

Wanneer dus in het hersendenken eenmaal een eenzijdigheid aanwezig is, blijft deze meestal bestaan. Wat betekent, dat ook de emotionele belevingen een zekere eenzijdigheid zal vertonen.

De situatie van de mens is als volgt: De geest werkt in op het ik middels het onderbewustzijn en middels het zenuwstelsel. Wanneer dit het geval is, zal in de mens een drang ontstaan, waardoor hij geneigd is bepaalde belevingen te prefereren en in de rond hem aanwezige situaties steeds weer het al of niet aanwezig zijn van deze belevingsmogelijkheden pleegt op te merken.

Wanneer de mens echter nadenkt, zal hij een deel van dezen - zijn impulsen - verwerpen. Geestelijk gezien moet hij zijn impulsen echter niet verwerpen, maar ze met de werkelijkheid, waarin hij leeft of meent te leven, zo goed mogelijk in overeenstemming te brengen.

Indien hij hierin niet slaagt, ontwikkelt hij zich vanuit geestelijk standpunt eenzijdig of niet volledig.

Er is nog een moeilijk punt. Voor vele mensen geldt n.l., dat de hersenen wel denken, maar dat het lichaam toch anders doet. Er zijn heel wat mensen, waarvan je kunt zeggen: het vlees is willig, maar de geest is zwak en ik meen, dat je in zeer vele gevallen mensen aantreft op aarde, die stoffelijk zozeer aan gewoonten gebonden zijn, dat zij daardoor niet meer in staat zijn iets van hetgeen zij als juist beseffen om te zetten in werkelijkheid.

Nu is volgens mij de enige betekenis, die het denken voor de mens zou mogen hebben, de volgende: Datgene, wat je erkent omtrent jezelf en de wereld, omzetten in de daad, waarmee het beseefte voor het ik wordt bevestigd.

Nu komen mensen soms tot een erkenning van het ik, vaak tot een erkenning van hun wereld, maar slechts zeer zelden tot de daad, die noodzakelijk is, om dezen a.h.w. te valueren voor een geestelijk bestaan.

De behoefte tot reïnkarnatie berust vaak op zo ontstane

onevenwichtigheden, maar kan daarnaast ook nog andere oorzaken hebben: Menige mens is gebonden aan andere personen. Een dergelijke binding kan ook van zuiver mentale aard zijn, ofschoon wij weten, dat ook bepaalde materiële banden kunnen bestaan, waaraan het ego zich eenvoudig niet zonder meer kan onttrekken.

Is er sprake van 'n geestelijke verbondenheid, op welk terrein dan ook, dan zal deze emotioneel weerspiegeld worden. In het gevoelsleven komt elk gevoel van werkelijke verbondenheid met mens of wereld wel degelijk tot uiting, ook al erkennen de hersenen de werkelijke betekenis en waarde hiervan niet.

Is de verbondenheid in een leven niet voldoende of verkeerd tot uiting gekomen, zo zal dit aanleiding kunnen worden tot een volgende inkarnatie bij die personen of in dat deel van je wereld. Er is immers een tekort ontstaan, dat moet worden aangevuld.

Je zou zelfs mogen stellen, dat een mens zonder een dergelijke tekort op aarde niet kan leven, want waar de persoon een afgerond geheel vormt zonder tekorten, leeft het ik verder in de werelden van de geest. Men zou zelfs kunnen zeggen, dat het leven als mens op aarde alleen mogelijk is dank zij de innerlijke tekorten en geestelijke tekorten, die je nog vertoont.

Ik kan mij best voorstellen, dat deze formulering de reïncarnatie voor de mensen vaak minder aanvaardbaar zal maken. Zoals men het ongetwijfeld onaangenaam zal vinden, wanneer tegen een professor wordt gezegd: Kijk eens, je leeft op het ogenblik op aarde en bent zover gekomen, omdat je een innerlijke tekortkoming hebt, die je zoekt op te vangen door het verwerven en verbreiden van kennis.

Toch is juist dit vaak het geval. De drijfveren van de meeste mensen zijn eigenlijk onmenselijk, wanneer je de zaak goed bekijkt. Vandaar ook dat er zoveel onmenselijkheden uit de z.g. menselijke drijfveren voortkomen.

Zonder nu direkt te willen stellen, dat de mens tot alle dingen gedreven wordt, zien wij hem toch steeds weer geïnteresseerd opveren, wanneer hij iets te doen vindt, dat in overeenstemming met zijn aard en mentaliteit.

Het menselijk denken probeert echter steeds weer het geheel van het menselijke leven te redigeren. Maar de redactie is zodanig onvolledig, dat hierdoor het leven en de behoefte tot beleven bij de mens niet geheel vervuld kan worden.

De onvervuldheden in het leven, onverschillig van welke aard, worden dan bij de mens vervangen door angsten of begeerten, die zowel het daadleven als het gedachtenleven en zelfs een deel van het geestelijk beleven gaan beheersen.

Angst en begeerte zijn eigenlijk de dingen, die uw wereld in beweging houden. De mens wordt in het leven steeds weer zowel gestimuleerd door de dingen, waar hij bang voor is als door zaken, die hij graag zou willen zijn of hebben.

Het feit, dat de mens steeds weer vlucht voor hetgeen hij vreest en zich daarbij zoveel mogelijk tracht te bewegen in de richting van hetgeen hij begeert, is de verklaring voor het merendeel van zijn daden.

Maar angst heeft alleen zin, wanneer zij op de werkelijkheid gebaseerd is. Het is dwaas, bang te zijn voor een

muis, maar het is even dwaas, niet bang te zijn voor een hongerige tijger.

Anders gezegd: wanneer onze angst gebaseerd is op een kenbare werkelijkheid, zal zij ons slechts helpen om die werkelijkheid juist te waarderen, eigen mogelijkheden beter te beseffen en eigen gedragingen meer met die werkelijkheid in overeenstemming te brengen.

Ook begeerte kan nuttig zijn. Er zijn dingen, die een mens nodig heeft om zuiver stoffelijk te kunnen leven. Wanneer je honger hebt, begeer je voedsel en zult vaak veel doen om het te verkrijgen. Maar dit voedsel heb je ook werkelijk nodig. Zolang begeerte een zuiver behoudseffect als basis heeft, is zij normaal en nuttig voor het lichaam, terwijl zij voor de geest ten hoogste goede ervaringen kan veroorzaken.

Maar op het ogenblik, dat je dingen gaat begeren, die je niet werkelijk nodig hebt, wordt de zaak geestelijk vervelend. Wanneer je daaraan toe kunt geven, verkrijgt je n.l. bezit.

Bezit is iets, wat je nooit werkelijk geheel bezit, maar wat je wel steeds weer vreest te verliezen. En dan wordt de betekenis van bezit groter voor het ego dan de normale behoefteelementen in het leven. Het gevolg is een steeds belangrijker wordende reeks van angsten, terwijl men door zijn begeerten steeds meer beheerst zal worden, ofschoon zij geen zelfhandhaving, geen in leven blijven meer ten doel hebben.

Het gevolg is een geheel andere wijze van leven dan je als mens zou moeten ervaren. Zegt men niet, dat menige bankier eerst werkelijk begint te leven op het ogenblik, dat hij zijn brandkast ziet? Geestelijk en menselijk gezien is dat natuurlijk verkeerd. De man zou juist moeten proberen zoveel mogelijk te leven, wanneer hij die kast niet ziet en zijn gebondeheid aan dat ding zoveel mogelijk te beperken.

Zo zijn er mensen, die zich geheel binden aan een huishouden, een gezin, een baan. Zij zijn de slaven van mijn huis, mijn gezin, mijn partij, mijn godsdienst. Wat betekent dat zij steeds weer het sterkst gebonden geraken aan dingen, die niets te maken hebben met een eigen innerlijke werkelijkheid.

In het verleden heb ik reeds eens gesteld, dat de mens, die de waarheid van zijn geloof het meest fanatiek verdedigt en een erkenning van de juistheid ervan van een ieder probeert af te dwingen, juist hierdoor duidelijk maakt dat hij niet werkelijk gelooft. Want als je iets in jezelf als zekerheid kent, is het niet zo belangrijk meer anderen tot openlijk erkenning van de juistheid hiervan te brengen. Je geloof is voor jou een waarheid en hetgeen dit betekent, wordt als vanzelf wel voor anderen kenbaar.

Dit is een mooi voorbeeld van de verwrongenheden, die in het menselijk denken en handelen zo vaak op kunnen treden. Een mens, die in dergelijke verwarringen met zijn gehele gedachte- en gevoelsleven gevangen wordt, komt er eenvoudig niet meer uit. Dit betekent met grote zekerheid, dat hij dus meerdere levens als mens op aarde zal moeten doormaken, voor hij een voldoende innerlijke evenwichtigheid zal bereiken om verder in de geest het proces van bewustworden te kunnen voltooien.

Met deze enkele punten heb ik, geloof ik, reeds een antwoord gegeven op de vraag, of ~~re~~incarnatie bestaat. Laat mij het eens anders zeggen: Als er geen mogelijkheid tot re-incarnatie bestond, zou dit een veroordeling betekenen tot een altijd durende verminktheid, wanneer er wel een hiernamaals zou bestaan. Is dit - volgens u dan - niet het geval, dan zou het een algehele doelloosheid van het leven betekenen.

Want wat heeft het voor zin, wanneer je zo maar leeft voor korte tijd? Ik ken mensen, die zeggen niet aan eeuwigheid voortbestaan of God te geloven. Het zijn heel fatsoenlijke mensen - tot je hun gedachtenleven geheel gaat volgen.

Wat ik mij dan afvraag, is: waarom zijn zij met dergelijke gedachten toch zo fatsoenlijk? Er is niets, waarom je jezelf iets ontzeggen zou, er is geen enkele reden om zo vele dingen tegen heug en meug te doen, wanneer de dood het werkelijke einde van alle bestaan is. Mensen, die dit werkelijk geloven en toch steeds weer tegen eigen denken en verlangen in handelen, vind ik eenvoudig dwazen.

Vraag je hen, waarom zij zich zo inspannen en hun werkelijke wensen ter zijde stellen, zo hoor je: Maar ik ben toch deel van de menselijke maatschappij. Alsof de gemeenschap van werkelijk belang zou zijn, terwijl je zelf aan die gemeenschap niets kunt veranderen en je hoogstens slaafs door haar moet laten bepalen. Ik vind een dergelijke onderworpenheid dwaas, tenzij er andere, belangrijker dingen voor je bestaan als b.v. een leven na de dood.

Het sterkste vind je deze behoefte beantwoorden aan een, vaak nog geïdealiseerde, maatschappij vooral, het sterkste bij mensen, die zeggen in niets te geloven. Maar hun gedrag maakt duidelijk, dat zij wel degelijk ergens aan geloven, al is het maar aan de menselijke superioriteit.

Velen ook hebben een innerlijke twijfel, die in wezen een vorm van geloof betekent. Uiterlijk deze innerlijke twijfels en onzekerheden ontkennen is, volgens mij, dom. Wanneer je iets gelooft, hoe vaag dan ook, moet je er naar leven, daar je anders met jezelf en de wereld nimmer vrede zult kennen.

Ik bemerk vaak bij mensen tegenstrijdigheden, die mij de vraag doen rijzen: Hoe komen zij er toe? Zij spreken b.v. over hun geloof en eindigen: God zal voor ons zorgen. Gedenk onze kollekte. Voor mij is dit een tegenstrijdigheid.

Zo hoor ik hen verklaren: Wij zijn de enige ware tegenwoordigers van de macht Gods op aarde. Zijn Macht berust in ons. Ik ben dan geneigd te zeggen: aan het werk dan maar, want er is veel rommel op aarde. Je hebt de macht, naar je zegt, je kunt dus de zaak opruimen. Begin er dan aan.

Maar kom eens bij dergelijke mensen en vraag hen een beetje hoofdpijn bij je weg te nemen. Wat hoor je dan? Dat mag ik niet, want ik mag niets ongedaan maken, wat God gedaan heeft. Volgens mij een mooie smoes. Want wanneer zij werkelijk zo intiem zijn met God, als zij beweren, is het voor hen een klein kunstje om te vragen "God, neem die hoofdpijn - of die hongersnood - weg".

Volgens mij komen dergelijke treffende tegenstrijdigheden in de mens voort uit de tegenstelling tussen wat je als mens innerlijk bent en wat je naar buiten toe wilt schijnen.

Niet, dat ik mij er veel van aantrek. Maar ik vraag mij af, waarom je als mens steeds weer anders wilt schijnen dan je werkelijk bent. Hier geldt volgens mij: Hoe meer je tracht anders te schijnen dan je bent, hoe groter de kans wordt, dat je betrapt wordt, wanneer je voor een ogenblik toch bent, zoals je bent en hoe ongelukkiger je je bovendien zult voelen op het ogenblik, dat iemand weet dat je bent, wat je bent. Wat wel vele malen bent omvat, maar ook nog feitelijk waar is.

Want de waarheid is in feite de volgende: Wij hebben in onszelf dingen, waaraan wij ons niet kunnen onttrekken, niet als mens en niet als geest. Wij kennen een soort lot, waarbin-
nen wij een grote vrijheid kennen, maar het lot zelf kunnen wij nooit ongedaan maken of veranderen, ook wanneer wij net doen, alsof het niet bestaat.

Wanneer wij de dingen, die in ons leven voorkomen, beleven volgens wat wij innerlijk als juist, goed, aanvaardbaar zien en ons om het oordeel van de wereld in dit opzicht niet bekommeren, zo vinden wij de harmonie, die noodzakelijk voor ons is, indien wij een noodzaak tot verdere inkarnaties willen voorkomen.

Wanneer een geestelijk element niet voldoende is u hiertoe aan te sporen, moet u maar denken: De belastingen worden steeds hoger. Wanneer u dus blijft huichelen ten aanzien van uzelf en de wereld, heeft u een grote kans, dat, tegen de tijd dat u terug bent, de lasten reeds meer dan 75% van het inkomen bedragen. zodat u dan nog veel meer om over te klagen zult vinden in het leven.

De meest voorkomende situatie bij mensen, die gaan re-inkarneren ligt als volgt: alles komt tot stilstand. Er is geen vernieuwing of vooruitgang meer, alles is een voortdurende herhaling van dezelfde elementen geworden. Door deze herhalingen verliest het bestaan in de geest op de duur alle geur en smaak.

Je hebt een steeds groeiende behoefte aan iets nieuws en zult dit willen beleven, zelfs indien hiervoor grote offers moeten worden gebracht. Je zoekt een mogelijkheid om weer nieuwe waarden te kunnen beleven. De enige uitweg blijkt dan een terugkeer in het stoffelijke bestaan te zijn.

De meeste mensen schijnen te menen, dat je bij een re-inkarnatie gewoon in het een of andere lichaam wordt gestopt. Zij stellen zich een soort inkarnatieëngel voor met een grote worstrechter, die zegt: Lichaam nodig. Grijp, whoop. En dan ben je weer geïncarneerd.

Vertel je de mensen, dat een geest zichzelf een lichaam kan kiezen, zo is hun reactie: Dan begrijp ik niet, dat er zoveel ellende in de wereld is, waarbij zij niet beseffen, dat hetgeen zij ellende noemen; maar zeer betrekkelijke ellende is, daar zij hun oordeel vanuit een bepaald stoffelijk standpunt plegen te vellen.

Zij vragen zich af, waarom zoveel mensen dan arm worden geboren en toch is het antwoord simpel genoeg: Bezit is vaak een grotere hinderpaal voor bewustwording en geluk in het leven, dan de meeste mensen beseffen.

Overigens is het voor uw wereld maar goed, dat de meeste mensen die waarheid nog niet door hebben. Anders zouden de meeste werkers zeggen: Ik heb zoveel nodig om te leven, zoals ik wil; zoveel heb ik nodig. Wanneer ik dat heb, ga ik voorlopig een tijdje vissen.

Dan zouden grote plannen als Botlek e.d verzanden door gebrek aan arbeiders en zouden vele mensen niet meer de mogelijkheid hebben onmatig veel aan anderen te verdienen. Daar de wereld geheel gebaseerd schijnt te zijn op de mogelijkheid aan anderen te verdienen, kunnen wij wel stellen, dat de basis van het geheel een gekompliceerde afzetterij is, die bij een terugkeer tot alleen leven met de essentiële dingen alle betekenis zou verliezen en alle macht zou doen verdwijnen.

Aan de andere kant: de mens, die in zijn leven weet terug te keren tot het werkelijk voor hem noodzakelijk, zal juist hierdoor een grote geestelijke afgerondheid en harmonie kunnen verwerven.

Vergeet daarbij niet, dat het juist een gebrek aan geestelijke afronding is, wat je eens heeft gedwongen tot inkarnatie op deze wereld van u. Zeker, u hebt zelf hiertoe de beslissing genomen, maar het alternatief was niet erg aangenaam. Een zekere drang is dus aanwezig.

Dan zul je, terugkerende naar de aarde niet zeggen: Ik kies mij vooral rijke ouders en ga weer de playboy of de playgirl uithangen. Want dan krijg je waarschijnlijk weer dezelfde ellende, terwijl je een reeks herinneringen hebt, die het zeer waarschijnlijk maken, dat je kort, nadat dat leven is afgelopen, weer voor het blok zult zitten.

Vanuit een geestelijk standpunt is het dus vaak verkiezelijker wat armoede en mogelijk wat ellende te aanvaarden, daar je hierdoor aan de noodzaak tot verdere inkarnaties meent te kunnen ontkomen.

Ten laatste: velen die zich van hun vorige inkarnaties bewust zijn, beroepen zich op hun deugden en rechten uit het verleden. Maar die zijn waardeloos geworden, terwijl ook fouten uit het verleden geen verdere betekenis hebben, tenzij je die weer zou maken in dit bestaan.

Mijn eindkonklusie luidt dan ook: Wanneer je al over reïnkarnatie wil spreken, doe het zo nuchter mogelijk en besef dat alles, wat je ooit geweest bent of op aarde nog ooit zult zijn, van geen betekenis in het heden, tenzij je eerst eens werkt met de mogelijkheden, die je nu vindt en de eigenschappen, die je nu stoffelijk bezit, zo goed mogelijk leert gebruiken.

Het enige, wat nu voor jou van werkelijk belang is, is de wijze, waarop je de problemen, die nu voor je bestaan, weet op te lossen. Zelfs een geloof in een hiernamaals is, volgens mij, in dit verband betrekkelijk onbelangrijk, daar niet je geloof, maar je huidige leven en ervaren beslissend zal zijn voor je verdere geestelijke mogelijkheden en eventuele noodzaak tot verdere inkarnaties.

Waarmede ik meen voldoende hierover gezegd te hebben. Misschien is u opgevallen, dat ik na het stellen van dit onderwerp heb "gedopt". Ik deed dit, omdat uw vraag ons dicht bracht bij een nieuw jubileum, n.l. de 3500e behandeling van dit onderwerp in de nederlandse taal. Waaruit overigens wel blijkt, dat de belangstelling voor dit onderwerp zeer verbreid en nogal intens is. Toch vraag ik mij wel eens af, waarom men zich hierover zoveel zorgen maakt. Want je leeft uiteindelijk vandaag.

Goeden avond.

d.d. 25 juni 1971